

Vypraveno

Dokladně anonymizováno
v souladu s GDPR

dne 2. 9. 2014

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-076265)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0319r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: ..... 4. 9. 2014 .....
podpis: .....

MVCRP010L7WU

28-08-2014

Praha
Č.j.:MV-87152-4/VS-2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) rozhodl o včasném rozkladu, který podal ..... Ukrajina, osoba bez státního občanství, trvale bytem ..... (dále jen „žadatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 14. 5. 2014, č.j.: VS-1925/835.3/2-1992, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“) vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění:

I.

Žadatel požádal dne 11. 9. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Ústeckého kraje o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 25. 10. 2013, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci. Jedná se o žadatelovu pátou žádost. Žadatel je svobodný a bezdětný. Na území České republiky má povolen trvalý pobyt od 21. 3. 1987.

Žadatel uvádí, že přicestoval na území České republiky spolu s matkou a mladší sestrou v roce 1987. Zde dokončil základní školu, učební obor řezník – uzenář nedokončil, neboť v roce 1992 mu byl uložen čtyřletý nepodmíněný trest odnětí svobody za usmrcení nevlastního otce. Po propuštění z výkonu trestu v roce 1996 byl dva roky zaměstnán ve stavební firmě své matky, do roku 2001 byly zdrojem jeho obživy příležitostné brigády, od roku 2001 pracuje v pohostinství, od roku 2008 jako osoba samostatně výdělečně činná. Na adrese svého trvalého pobytu bydlí od roku 2010 spolu s dlouholetou přítelkyní ve vlastní novostavbě rodinného domu.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 40/1993 Sb., tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, podmínky bezúhonnosti v posledních pěti letech před podáním žádosti a znalosti českého jazyka.

Žadatel však nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť neplnil povinnosti uložené mu zvláštním právním předpisem v oblasti veřejného zdravotního pojištění a dopustil se přestupku podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) nepředložením dokladu totožnosti při pobytové kontrole. Ministerstvo vnitra neshledalo žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro prominutí nesplnění této podmínky ve smyslu 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. Z předložených dokladů vyplývá, že žadatel nehradil pojistné řádně ani v letech 2010 a 2011.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo.

II.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žadatel včasný rozklad. V rozkladu konstatuje, že v posledních pěti letech nebyl pravomocně odsouzen. Zdůraznil, že nepodmíněný trest odnětí svobody, k němuž byl odsouzen v roce 1994, v plné výši vykonal a trest mu byl zahlazen. Domnívá se, že by neměl být za své jednání a zakolísání v mládí opětovně trestán. Jak dále uvádí, je pravdou, že byl prověřován Policií České republiky, za žádný skutek však nebyl pravomocně odsouzen a Ministerstvo vnitra by mělo ctít zásadu presumpce nevinny.

K nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. uvádí, že tuto podmínku nespĺňoval v minulosti, ale v současné době ji splňuje. V roce 2006 sice došlo z jeho strany k dluhu na pojistném na veřejné zdravotní pojištění, (dále jen „pojistné“), ale jakmile se o jeho existenci dozvěděl, v plné výši jej uhradil. Od roku 2006 podniká v pohostinství, musel se zorientovat nejen v tomto oboru, ale i v související právní úpravě. I v tomto případě neprodleně uhradil dlužnou částku na pojistném, jakmile se o ní dozvěděl. K dluhům na pojistném v roce 2011 připomenul, že k platbám dochází na základě trvalých příkazů z bankovního účtu, může tak dojít pouze k opoždění platby, nikoliv však k jejímu nezaplacení. K přestupku na úseku pobytového režimu podle zákona č. 326/1999 Sb. konstatuje, že v jednom případě nepředložil jako průkaz totožnosti cizinecký pas České republiky, ale prokázal se řidičským průkazem.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Především je nutné zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství, jako procesní předpis pak správní řád. Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která současně splňuje podmínky uvedené v tomto právním ustanovení pod písmeny a) až e). Ze zákonem uvedené dikce: „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. To znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky uděleno.

V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

Z čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ vyplývá, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a, že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno, či nikoliv. Ministerstvo vnitra pak v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti. Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky vyplývající z uvedených právních předpisů, a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51).

IV.

K námitkám, které žadatel v rozkladu uvedl, sděluje ministr vnitra následující:

Ve shodě se zjištěním Ministerstva vnitra ministr vnitra konstatuje, že žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. z důvodu, že neplnil povinnosti uložené zvláštním právním předpisem v oblasti veřejného zdravotního pojištění, když po dlouhou dobu v průběhu trvání pojistného vztahu s Všeobecnou zdravotní pojišťovnou (dále jen „VZP“) vůbec nehradil pojistné, čímž mu vznikl dluh na pojistném přesahující částku 82 000 Kč a penále přes 13 000 Kč. Dluh na pojistném žadatel uhradil v dubnu roku 2009 a požádal o prominutí penále. Jak vyplývá z potvrzení VZP z května roku 2009 a 2010, k datu 30. 4. 2009 již neměl u VZP vyčísleny žádné nedoplatky.

Ministr vnitra dále upozorňuje, že ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. stanoví, že žadatel plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky. Z textu citovaného ustanovení vyplývá, že předmětná podmínka se vztahuje na celou dobu trvalého pobytu žadatele na území České republiky, nikoliv pouze na období pěti let před podáním žádosti. Ministr vnitra pro úplnost uvádí, že období pěti let se váže k podmínkám uvedených v § 7 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 40/1993 Sb. (délka povoleného trvalého pobytu ke dni podání žádosti a požadovaná doba bezúhonnosti).

Pokud jde o dodržování presumpce nevinu, ministr vnitra uvádí, že tato zásada byla při rozhodování v uvedené věci dodržena, když Ministerstvo vnitra podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb. posoudilo na základě shromážděných podkladů tak, že ji žadatel splňuje. Aniž by Ministerstvo vnitra zpochybňovalo splnění této podmínky, pouze konstatovalo, že při rozhodování vycházelo z podkladů, které shromáždilo v průběhu správního řízení i v řízeních, jemu předcházejících, konkrétně z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn.: 1T 56/93, ze dne 16. 8. 1994 a rovněž z obžaloby č.j.: 400/2008-14, která byla na žadatele podána dne 11. 11. 2008 státním zástupcem Okresního státního zastupitelství v České Lípě a ukončena pravomocným usnesením Okresního soudu

v České Lípě ze dne 4. 6. 2013, č.j.: 18T 238/2008-225, kterým bylo trestní stíhání žadatele z důvodu jeho promlčení zastaveno.

V.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěných řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive proč splnění uvedené podmínky nebylo prominuto. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.“

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatelů a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Protože ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., jejíž nesplnění nebylo žadateli prominuto.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

Prostředí M. Vlády → občas pro nepovinné jednání e)